

332

Niech nasze harfy brzmia

17

1. Niech na - sze har - fy brzmia, ra - dos - ną nio - sąc wieść,
niech chwa - lą wiel - ką do - broć Twą i dźwię - czą na Twą cześć!

1. Niech nasze harfy brzmia,
radosną niosąc wieść,
niech chwałą wielką dobroć Twą
i dźwięczą na Twą cześć!

4. Syonie, z prochu wstań!
Wnet koniec Twoich łez.
Zaprzestań smutku, gorzkich łkań.
Dziś twoich cierpień kres.

2. Harf naszych wdzięczny ton
nastroił Pański Duch.
Pieśń leci aż przed Boski tron,
raduje Pański słuch.

5. Już Tysiąclecia brzask
różowi blaskiem wschód.
Dziś dla Syonu chwila łask,
więc śpiewa Pański lud.

3. I płynie w niebo głos,
to Syon modły śle
i leci pieśń wśród rannych ros
przed Boskie stopy Twe.

6. A Kościół Pański znów
na wieki będzie stał,
bo czerpał wiarę z Bożych Słów,
nadzieję w Panu miał.

7. Niech nasze harfy brzmia,
radosną niosąc wieść,
niech chwałą wielką dobroć Twą
i dźwięczą na Twą cześć!

333

71, 225, 302

Wiara nasza z Objawienia

1. Wia - ra na - sza z O - bja - wie - nia, a na - dzie - ją Pań - ska krew. Wie - rząc